

et Dementi fra den Mand, der har ført Forhandlingerne, Departementschef Lütken, der den 26. April erklærer følgende om de Beretninger, der har været fremme: „Der er ikke Gnist af Sandhed i hele Historien, den er det rene Digt fra Ende til anden. Jeg har i Paasken været en Fornøjelsestur med min Familie i Berlin, men jeg har ikke haft nogen som helst Kommission at udføre dernede, og der er overhovedet ikke ført nogen som helst Forhandling af den antydede Art. Selvfølgelig kan saadanne Forhandlinger ikke være førte, thi enhver som helst Forhandling eller Tilmærkelse af den Art fra den danske Regerings Side vilde jo være ensbetydende med et Brud paa de Forpligtelser, Regeringen har paataget sig overfor begge Rigsdagens Ting“. Denne sidste Udtalelse af Departementschef Lütken er fuldkommen rigtig og rammende. Det var et Brud paa de Forpligtelser, Regeringen havde paataget sig overfor begge Rigsdagens Ting. Men ikke desto mindre er det jo sikkert, at disse Forhandlinger har fundet Sted.

Imidlertid nærde vi for vort Vedkommende og de allerfleste i Danmark fuld Tillid til de Dementier, som den Gang fremkom, og som siden gentoges her i Rigsdagen, f. Eks. overfor Spørgsmaal fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og fra den nuværende Finansminister og Grev Frijs i Landstinget. Vi nærde fuld Tillid til de Erklæringer, som den Gang fremsattes. Men imidlertid fortsattes Forhandlingerne, nu skriftlig gennem en Brevveksling mellem Departementschef Lütken og General Moltke, en Brevveksling, hvoraf vi kun kender General Moltkes Breve til Departementschef Lütken. Disse Breve fra General Moltke og en enkelt Følgeskrivelse, som Kaptajn Lütken sendte til Udenrigsministeren, giver ganske vist ikke Indtryk af, at Departementschef Lütken, da han kom hjem og afgav sin Beretning, har modtaget Bebrejdelser for dennes Indhold; thi han udtrykker sig ganske i Overensstemmelse med hele den Tankegang, han stadig har været inde paa i den sidste Samtale, og General Moltke optager det stadig paa samme Maade.

I et af Brevene taler General Moltke om, hvorledes man af Hensyn til saadanne mindre Spørgsmaal som Optantspørgsmaalet og saadant noget ikke kan rokke ved „de Ting, som vi to har aftalt“, og i den Anledning siger Departementschef Lütken i det Følgebrev, jeg nævned, at han er enig

i den Opfattelse, at „de vitale Spørgsmaal om Krig og Fred“, som han og General Moltke har forhandlet med hinanden om, ikke kan berøres af saadanne Ting. Men saa siger General Moltke endelig i et Brev af 7. Maj: „Det er derfor aldeles ikke ønskeligt, at der allerede nu træffes Aftaler. De ved, at jeg stadig har betonet, at det eneste, der er vigtigt, naar Krigen en Gang kommer, er et klart og tydeligt Svar paa Spørgsmaalet: Ven eller Fjende“. Han udvikler, hvorledes man vil være stillet, hvis han ikke er klar over dette, og saa siger han: „Naar jeg derimod har Vished for, at Svaret vil lyde: Ven, saa gælder en Hædersmands Ord derom for mig mere end skrevne Overenskomster, og jeg vil ubetinget stole derpaa“.

Disse gensidige Forsikringer mellem de to Forhandlere i deres Breve danner for os i det, som vi nu kender, Afslutningen paa denne Gruppe af Forhandlinger, dog saaledes, at der efter General Moltkes sidst kendte Brev foreligger Dementier overfor England og Frankrig. Da Rygterne var kommet frem her i Danmark, drog Grev Raben til London og dementerede overfor England, at Forhandlinger havde fundet Sted. Og da Spørgsmaalet fremkom fra Danmarks Repræsentant i Paris, blev denne Repræsentant bemyndiget og beordret til at afgive Erklæring overfor Frankrig om, at der ikke var ført andre Forhandlinger end de, der førte til Optantkonventionen af 11. Januar 1907. Man nægtede altsaa direkte, at Forhandlinger havde fundet Sted.

Det ærede Medlem fremhævede forleden Dag den uskyldige Karakter af de Forhandlinger, som havde fundet Sted. Hvis disse Forhandlinger havde haft den Karakter, som det ærede Medlem mener, burde de paa Forhaand, men i alt Fald naar Spørgsmaal fremkom, være meddelte de Magter paa den anden Side, som Sagen kunde interessere. Hvis disse Forhandlinger var forenelige med Danmarks Neutralitet, burde de have været meddelte England og Frankrig; thi Prøven paa, at de var Udtryk for en ligelig Neutralitet, var netop det, at man kunde staa ved dem til begge Sider. Derfor havde dette været fornødent, men i Stedet valgte man at fornægte Forhandlingerne og derved at stille Danmark i den overordentlig uheldige Stilling, som dette maatte medføre.

Til Forklaring af, at disse Forhandlinger har fundet Sted, har det ærede Medlem nu anført, at det gjaldt om at bortlede den Mistænksomhed, der fandtes